

A Létezés Misztikája

Különös érzések ragadnak magukkal mindahány alkalommal, amikor valamelyest önmagamba tekintek, hogy a saját létezésem, identitásom, küldetésem és szerepem elmélkedjek. A kora gyermekkor élményei egyre és egyre, szinte különösképpen ijesztő és nyomasztó mértékben aktualizálódnak látszanak bennem, mintha csak egyfajta felfelé ívelő, gigantikus spirál lenne az élet, amelynek szárnyain keringvén időről időre ugyanazokhoz az élményekhez és öntudati állapotokhoz kerülünk vissza, amelyeket mintha már korábban is érintettünk volna valamikor, valahol. Ezekben az élményekben elmerülvén olykor még az is kérdésessé válik számomra, hogy vajon a spirál futása egyáltalán emelkedett-e valamelyest az eltelt esztendő folyamán, avagy csupán ugyanott toporgok, ugyanazokkal a kérdésekkel kerülök szembe újra és újra, már ha éppenséggel nem kerülök egyre és egyre lejjebb a lajtorján az idő múltával. Gyermekkorom átható élménye valamiféle megfoghatatlan egyedüllet, illetőleg önmagam tengelye körül való forgás, amellyel kapcsolatban még afelől sem lehetek teljességgel bizonyos, hogy vajon egyedi és egyedülálló jelentőséggel volt-e dolgom, vagy pedig a világon minden egyes embernek esetében ugyanezek a történések zajlanak-e le, azaz mások is szembesülnek-e ugyanezekkel a gondolatokkal, érzésekkel és tapasztalatokkal. "Csak az Anyám tudta, hogy királyfi vagyok...", került rá annak idején a földi világrajövelelem híreről tudósító, kedves levélkére, szüleim tiszta szeretetből és örömmel teljes szívvel választották ezt az idézetet, én azonban életemnek teljes fonálán hordozom önmagamban ennek a mondatnak a súlyát és felelősségét.

Rettenetes érzés tud olykor lenni, amikor egész életemet egyfajta megfoghatatlan kiválasztottságtudatban élem meg, függetlenül attól, hogy sohasem adatott meg számomra annak lehetősége, hogy pontosabb rálátásom lehessen ennek a kiválasztottságnak és küldetésstudatnak a mibenlétéről. Valaki tanárnak, orvosnak, mérnöknek, vagy zeneszerzőnek készül, esetleg asztalosmesternek, vagy kovácsnak, ők azonban legalább tudatában vannak valamelyest, hogy milyen irányban halad majd az útjuk, én azonban, utólag visszatekintvén már világosan látom, sohasem rendelkeztem hasonlóan éles rálátással a saját, személyes ösvényemet illetően. Afféle spirituális csavargó lennék, ködben és füstben kalandozván.

Megannyi alkalommal éreztette már velem az élet, hogy mennyire szörnyűséges, ha szakadék tátong álmok és képességek, vágyak és lehetőségek között. Egyfelől szilárd és hajlíthatatlan elképzeléseket örök magamban mindarról, hogy pontosan hol is lenne számomra hely a világegyetem működésében, ahol végre azt érezhetném, hogy arra vagyok hivatva, amelyre természetemből fakadóan rendeltettem, másfelől azonban folyamatosan áramlik felém a külvilágnak rettenetes üzenete: "tömegember vagy". Tömegemberré silányít az élet, lelketlen és értéktelen robotoló-automatává, amely kérdések és érzések nélkül hajtja saját üstökét rabszolgatartójának igájába, hogy életén és verejtékén mások élősködve gazdagodjanak.

Emberi lények tömegei élnek emberinek aligha nevezhető, mindennemű emberségtől és lelki színvonalától megfosztott, kiüresedett életet, sok esetben pusztán avégett, mert az éppen regnáló hatalmasságok saját primátusuk fenntartásának céljából elhitették velük, hogy másra nem alkalmasak. A keveseket

pedig, akik a lelketlen, őszintétlen és istentelen rendszerek ellen szavukat felemelik, az ellehetetlenítés, elhallgattatás és elszigetelés eszközeivel igyekeznek megtörni. Adjanak több munkát a szolgának, máris nem marad ideje zúgolódni a démonias működésmódok ellen.

Sötét korban élünk, és a kornak sötétsége egyre és egyre csak mélyül. Hamarosan már nem csupán a mostoha és embertelen körülményeket biztosító országokat fogják tömegesen maguk mögött hagyni az emberek, hanem egyre nagyobbra és jelentőséggel teljesebbé duzzad majd azoknak a száma, akik kétségbeesésükben nemcsak erről a planétáról vágnak majd el, hanem az anyagi, materiális létezés béklyóit sem lesznek hajlandóak többé önmagukon tartani. Börtönné és kínzókamrává válik a Föld, alkalmatlanná az Istengyermekek életének feltételeihez.

Ezt a tapasztalatot kényszerültem elszenvedni és megélni életemnek eddigi során át. A közösségekben peremhelyzetet, a húspiacon az "értéktelen árucikk" bélyegét voltam csak képes megszerezni önmagam számára, a külvilág nagyjainak szemében jelentéktelen vesztésnek, az engem ismerők körében megfoghatatlan és tetten érhetetlen csodabogárnak számítván. Mennyire rettenetes, és démonikus erők által működtetett világ az, ahol a kufárkirályok uralma alatt szolgává tett hierofánsok sínylődnek? Miféle társadalomban képzelhető el akkora mértékű, még állati közösségekben is rendhagyónak nevezhető brutalitás, amellyel emberi lények tapossák egymást nap mint nap, életüknek legapróbb és legcseprőbb ügyleteinek intézése közben is? Figyelem az embereket, csendben és a láthatatlanság homályába burkolóznán virrasztva kísérem figyelemmel lépteiket. Látom azt, hogy miféle pökhendiséggel

reppennek elő a húszezserek férfiúi zsebekből, hogy a társaságukban leledző "hölgyeknek" elkápráztatása a gőgös anyagiak által megvalósíthatóvá váljon, és látom azt, hogy miképpen sajtolják ki az utolsó csepp veritéket is az önmagukért kiállni képtelenek homlokáról a hatalmasok. Érzem a létnek nyomorúságát, érzem a látás felelősségét, azonban mindezzel együttes módon hatja át lelkemet a valós tettekre való képtelenség, és a tényleges fellépésre lehetőséget biztosító erők hiányának tudatosítása.

Rettenetes érzés látni, hogy miként lehetne másképpen, szebben, boldogabban, emberhez sokkalta méltóbb módon élni, ugyanakkor még ennél is sokkalta borzalmasabb naponta megélni és szembesülni a saját tehetetlenségem átkával. Sokszor bújnék vissza a nemlátás és nemtudás kényelmes menedékébe, azonban tulajdon szemeimet ki nem szűrhatom, tulajdon elmémet meg nem vághatom. Marad azonban a rettenetes és szívbe tépő fájdalom, ahogyan a világra, társadalomra és emberiségre tekintek.

Én magam már jó ideje a teljes zárás álláspontjára helyezkedtem, állapotom azonban egyáltalában nem nevezhető a kényelmes tudatlanság struccpolitikájának. Szüntelenül keresek, kutakodom a Belső Fény legkülönfélébb megnyilatkozási módjai után, hajszolván a módot és lehetőséget ennek a Fényességnek a megérintésére, tulajdon szívembe zárására és megosztására, hogy a világot ismét megannyi apró fényforrás, megannyi emberi lény szívének és lelkének Igazi Fénye világítsa át.

Megvalósíthatóvá válhat vajon, valaha az Emberfeletti Embernek eszménye, avagy csupán csak csalóka lidércfényel

derengő délibáb marad mindazok számára, akik ennek az emberképnek megvalósítására érznek elhivatottságot? Ráléphet-e ismét a Krisztusi Létnek Messiása erre a világra, avagy ez mindörökké csupán egyetlen Valaki kiváltsága marad? Vajon tényleg csupán nyomorúságos kreatúrák vagyunk a világnak felszínén, avagy az Istenség igazi Gyermekai, osztatlanság, kivételezés és a személyek között való válogatás nélkül? Magasztosulhat-e angyali lényé az ember, vagy ténylegesen kénytelen beérni nyomorúságos léttel és halállal?

Isten emberré lett, hogy az ember Istenné lehessen", hirdeti a hit, de vajon hányan érznek önmagukban kellő mennyiségű elhivatottságot, bátorságot és eredendően nemes büszkeséget ahhoz, hogy a mondat második felének megvalósítására vállalkozzanak. Kik lehetnek azok, akik nem érvén be a "merjünk kicsinek lenni" hamis illúziójával, hanem az igazi, a szónak lehető legnemesebb értelmében vett nagyság elérésére érznek valódi bátorságot? Azt állítják, hogy az istenné válás gőgje a Sátántól ered, én azonban azt vallom, hogy egyedül az "Isten nélkül istenné válás" arroganciája az, amely az arrogancia bukott angyalainak valódi bűne. Az Istenséget mellőzván istenné válni, Rajta kívül, vagy helyette uralkodni lehetetlen, Vele, Átala és Benne azonban megvalósítható az Igazi Királyság állapota.

"Zavarában király lesz mindenek felett". Az Isteni Küldetés, az Ember valós természetének tudatosítása és megértése kezdetben valóban zavarodottságot és félelmet kelt bennünk, hiszen önmagunk Istengyermekségének, tehát végső soron saját magunk Isteni Származásának felismerése sokkalta inkább borzongató és félelmet keltő, semmint igazán

kényelmes élmény. Egy isten teremtménye lehet szolgáskorba kényszerített élőlényesereg, azonban Isten Gyermeke csakis, és minden kétséget kizáróan Isten lehet csupán. Mint ahogyan kutya, ló, madár és ember sem képes másfajta lényeknek életet adni, csakis kutyának, lónak, madárnak és embernek, úgy az Istenség sem képes másfajta lényeknek Igaz Életet adni, csakis Isteneknek. És ez egyáltalában nem a saját magukat az Isten helyett istenné emelők arrogáns dölyfössége, hanem minden kétséget kizáróan az Istennel és Istenben uralkodni vágyók nemes és elszánt vágyakozása.

Hiszek az Emberfeletti Embernek eszményében. Nem kimondottan úgy, mint ahogyan Nietzsche, és vele együtt sokan mások hittek benne, de a magam sajátos értelmezési keretében gondolkodván erősen hiszek benne. Voltaképpen két dologban vagyok képes minden kétséget kizáróan, mindenk felett hinni: Istenben és az Istengyermekekben, az Emberfeletti Ember megvalósításának lehetőségességében. Amennyiben életemnek ezen két tartópillére közül valamelyik megélhetetlennek, vagy valótlannak bizonyulna, úgy az én létezésem is menten pozdorjává zúzódna, ugyanis az Isten nélküli, de még az Istenségen kívüli élet sem élet egyáltalán. Ugyanígy elmondható, hogy az Emberfeletti Ember, az Istengyermek eszménye nélkül való élet sem élet számomra egyáltalán.

Amennyiben valóban a "merjünk kicsinynek lenni" szolgálalkú ideálja bizonyulna valósnak, úgy az minden kétséget kizáróan egyértelmű bizonyítékot szolgáltatna számomra arra, hogy semmiféle helyem és keresnivalóm nincsen a létezésben. A valós életeszmények nélküli élet nem élet egyáltalán, mint ahogyan a megvalósítást nélkülöző élet sem élet számomra

egyáltalán. Ebben a gondolatban pedig ott rejlik számomra mégis egyfajta élethivatás, hitvallás, küldetés és kötelességtudat eszménye, nevezetesen a "megvalósíthatatlannak hitt megvalósítása", helyesebben a lét valódi lényegének tudatosítása, megélése és kibontakoztatása, minden élőlénynek közös javára.

Az Emberfeletti Ember ugyanis nem attól válik emberfelettivé, hogy másokat meghalad, hanem azáltal, hogy önmagának meghaladása révén képessé válik másokat is a magasba emelni. A többi ember felettivé önző céllal törekvő ember voltaképpen emberalatti embernek tekinthető, hiszen a valódi emberfelettség nem más, mint nemesség és szentség, amely nemesség és szentség nem tűri meg az alantas és anyagias célokat. A saját, belső világa felett Uralkodóvá váló személy számára már nem lételem a hódítás, a rabigába kényszerítés és a terror, elvégre teljes létét a belső gazdagodás és gazdagítás feladata köti le.

Egyfajta Apostoli Királlyá válik, Krisztus-hordozóvá a saját miniatűr univerzuma felett, aki a környező országok számára kultúrát, nemességet, tudást és bölcsességet, fényt, törődést és gazdagságot kíván csak ajándékozni, háború, viszályok, hódítás és kizsákmányolás helyett. A zsarnok bitorló, az Istengyermek azonban Igazi Uralkodó. Ismerjük fel tehát saját belső és külső zsarnokainkat, mint ahogyan képesnek kell mutatkoznunk önmagunkban megvalósítani az Igazi Királyt, a valódi Uralkodót, amely nem más, mint az Isteni Gyermekek képmása bennünk.

Az ember természeténél fogva halandó, csakis és kizárólag Isten élheti túl a halált, azonban ennek az Isteni Létezőmódnak

a csírája és lehetősége minden egyes embernek szívében és lelkében ott leledzik, várva várván, hogy tudatára ébredjünk, kibontsuk és a maga legpompázatosabb teljességében kibontakoztassuk.